

ד

התענוג מזביל את האדם במעט בעל ברחו

ותחילה יתבהיר עניין זה בתחום נפש האדם, ואחר כך נלמד ממנו על העבודה האלוקית.

זהה אפשר למצוא אנשים חולים במחלות שונות שאסור להם לטעם מיני מתיקה, והם נמצאים בסכנה ממש, ובכל זאת אינם יכולים להתגבר על עצמם והם טועמים שוב ושוב מאוחם מיני מתיקה שהם סמ המות עבורים וסובלים אחר כך צער רב וכאבים גדולים.

הטעם לכך הוא, כי אם המוח מחליט שפעולה פלונית יש בה תענוג, הוא יכricht את האדם לחזור על הפעולה הזאת שוב ושוב כדי לקבל את התענוג הזה, ושות החלטה ושות גדר לא יעוזו לאדם לעצור את עצמו, וכיילו נאבד ממנו יכולת ה'בחירה' מאחר והמוח שולט עליו, ולפעמים מאבד את הבחירה לגמרי ונעשה ממוכר להנאה זו בלי יכולת לגמלו ולהפרישו מכך.

על דרך זה גם כאשר מקבל על עצמו בקבלה גמורה ומוחלטת שלא לדבר באמצעות הלימוד, והנה כל אחד יודע מה שנעשה פעמים רבות בסופו של דבר, או ששוכח מהקיבלה או שאינו עומד בה.

והסביר לכך היא, כי בשעה שאדם לומד, ובסתר לו יודע שהוא מקבל תענוג מדברים ביטלים, לא יארך זמן רב והוא ימצא את עצמו מדבר דברי הבל. כי התענוג הזה

ה'יחידה' מצד הנשמה

אצל יהוד שונה חלק ה'יחידה' מכל שאר אומות העולם, כי יהודי מובדל לגמרי במהותו מן העמים, וה'יחידה' שלו מואר הנשמה שאינה רוצה אלא להתבטל ולהתכלל ולהתאחד עם המיציאות האלוקית^א, על כן כאשר רוצים לתקן מעשיו ומיזותיו ולשנות את התענוג השורשי צריך לעורר את גילוי אור הנשמה ולדבר אליו עם שפה אחרת, שפת הנשמה, שהרי ה'אני' הפנימי והאמיתי שלו הוא הנשמה.

תשוקתה ליהידו שלעולם בלבד ליכלל עצמותו ית' דוקא, וכמו שכתוב (מליט עג, נג) 'מי לי בשמיים ועמך לא חפצתי בארץ' כו' שמיים וארץ, גן עדן עליון ותחזון, בכולם לא חפצתי רק אותו ית' בלבד. ובחינה זו ישנה אפילו בפחותי הערך כי כל אחד ואחד מישראל יש בו בטבעו בחינת מסירות נפש ורצון ו

יא. ראה ליקוטי תורה (פל' ולו) זיל"ק: כי יש 'נפש רוח נשמה חייה יחידה', 'חייה' הוא בחינת 'חכמה' כמו שכתוב (קג' פ, ז, יב) 'והחכמה תחיה'. ו'נשמה' הוא בחינת 'בינה' שהוא בחינת השגה כו', אבל 'יחידה' הוא בחינת הרצון פשוט שלמעלה מן החכמה. ו'יחידה' הוא לשון נקבה, שמקבלת מ'יחיד, כי היא רק